

Tőlünk, Keményfalváról 10-12 perc az út be Udvarhelyig. **Ha el nem kapunk a Bethlenfalvi úton sorban három-négy araszoló tanulóautót**, maguk mögött hatalmas autósorral. Mert akkor már 20-25 perc lesz az utunk, akár fél óra is. Az utóbbi időben egyre gyakoribb ez a jelenség, mintha minden tanulóautó csúcsforgalomban indulna meg, a legforgalmasabb főutakon.

Nemrég úgy jártam, hogy a rendőrség előtti jelzőlámpánál bekerültem egy tanulóautó mögé. Délután volt, csúcsforgalom. Zöldre vált a lámpa, a tanulóautó előtti négy autó gyorsan elhúzott. Hősünk is megmoccan lassan, mint medve tavasszal, álmából ébredvén. Egyre sebesebben és sebesebben halad, sikerül elérnie az 5 km/órás sebességet, mire a lámpa vonalába ér, **de arra a lámpa már sárgára vált**, fék és türelem egy újabb zöldig. 5-6 autónak vette el a túljutási esélyét.

Átjutunk nehezen a jelzőlámpán, mögöttünk húszautónyi sor, a tanuló szinte 20 km/órával száguld végig a város fő útőerén. Megelőzni lehetetlenség, folyamatosan jönnek szemből, és ő az út kellős közepén halad. Már a Villanytelep utcában vagyunk, ahol szintén semmi esély előzni, mikor gondolok egyet és felhívom az autó hátulján lévő telefonszámot.

A tanár veszi fel, az „insztruktor”. Bemutakozom neki.

Érzem, ő sem örül a hívásomnak, én sem vagyok valószínű a legkedvesebb állapotomban, de azért néhány infót megtudok tőle. Azért ilyen nagy a tanulóautók mozgása ebben az órában, csúcsforgalomban, mert ilyenkor végeznek a diákok a sulival, az emberek a melóval, és ilyenkor jönnek vezetni.

Mikor kérdelem, hogy miért kedvelik annyira a város legforgalmasabb főutcait, kérdéssel válaszol:

hát hol menjenek? Mondom neki, hogy ő valószínű, hogy jobban ismeri a várost, de mikor én tanultam vezetni, Vásárhelyen, ezelőtt tizenvalahány évvel, akkor a tanár kiválasztott két-három frissen aszfaltozott falusi utat, s azon gyakoroltuk az alaplépéseket, ott tanultunk váltani, gázolni és fékezni, s mikor már mertünk tekerni 60-70-nel, akkor mentünk be a város kevésbé forgalmas részébe.

Itt, Udvarhelyen itt van például a lengyelfalvi út vagy a farcádi út, tökéletesek erre. A tanár válasza nagyon rövid és velős: „Arra már jártunk”. S? Aztán megtudom tőle, hogy azért mennek a legforgalmasabb úton, mert ezt is meg kell szoknia a tanulónak.

Azt már nem tudom meg, hogy miért kell már a csúcsforgalmat megtanulnia, ha húszasnál gyorsabban még nem mer menni, ezt a kérdést már piszkálódásnak értelmezi a tanár, és lehet, hogy igaza is van.

Na, ennyi. Érzem, hogy seggfej vagyok,

mert nem viszonyulok megfelelő türelemmel szegény tanulókhoz, pedig valamikor én is voltam tanuló. De bármennyire próbálok empátiával viselkedni az „insztruktor” irányába most itt a számítógép előtt, tudom, hogy legközelebb, mikor bemegyek autóval a városba, ha a Bethlenfalvi úton, vagy a Villanytelep utcán, vagy a Kossuthon, vagy a Bethlen Gáboron a délutáni csúcsforgalomban araszolgatni fog előttem tízessel egy tanulóautó, egy tízautós sorral maga mögött, magamban jól el fogom küldeni őt.

Nem az anyjába, hanem a Vizigótok utcába, vagy a Rózsa utcába, vagy ha főút kell, akkor a Tamási Áronba, vagy bármelyik másikba, ahol a forgalom nem olyan nagy, és vezetni ugyanolyan jól meg lehet tanulni, vagy még jobban.

Emlékszem, engem a tanárom a legutolsó órán vitt be a központba, s akkor is csak az esti órában, **mikor már nem zavartunk annyira**. És azt is megtanította, hogy ha látom, hogy két-három autó felgyűlt mögöttem, s nem tudnak megelőzni, akkor húzzak le valahova, s hagyjam őket elmenni. Ez tizenhárom éve volt. Sokat változott azóta a KRESZ.